

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΣΤΕΝΤΑΛ ΚΑΙ ΑΝΤΖΕΛΑ ΠΙΕΤΡΑΓΚΡΟΥΑ

‘Ο Στένταλ μακριά απ’ την αγαπημένη του. Την νοσταλγεί, την ποθεί και όμως της κάνει άπιστιες!... ‘Η όραία Πολωνέζα Λίβια. Ένα νέο ειδώλιο του Στένταλ. ‘Η επιστροφή του στο Μιλάνο. ‘Η καρδιά της ‘Αντζέλας έχει κρυσάει. Πώς έγέλασε τον Στένταλ. Τα μυστικά ραντεβού τους. ‘Η άπιστιες της ‘Αντζέλας. ‘Ο Στένταλ απελπίζεται. ‘Η τελευταίες ημέρες του έρωτός του, κλπ.

II

‘Όπως γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Στένταλ, όταν ακριβώς κέρδισε την καρδιά της όμοιας ‘Αντζέλας, αναγκάστηκε να φύγει για την ‘Αγγώνα. Τού το σύστησε η ίδια να το κάνει, γιατί φοβόταν, φαίνεται, κάποιον άλλο θαυμαστή της.

Χορηγμένος από τη λατρευτή του ‘Αντζέλα, ο Στένταλ δεν μπόρεσε να μείνει πολύ καιρό στην ‘Αγγώνα. ‘Ήταν τρομερά δυστυχισμένος. Την συλλογιζόταν απ’ το πρωί ως το βράδυ... Τι περιεργό, ωστόσο... ‘Ένω την συλλογιζόταν διαρκώς κ’ ένω υπέφερε εξ αίτιας της, της έκανε άπιστιες!... Τό έκανε όμως αυτό γιατί ίσως ήταν ο μόνος τρόπος να παρηγορηθί για την έλλειψή της.

Μόλις έβρεσε στην ‘Αγγώνα, ο Στένταλ συνάντησε τιν πατέρα της Λίβιας Μπενόφσκι, μιας Πολωνίδας, που την είχε γνωρίσει χρόνια πριν. την είχε σηκώσει, μα δεν είχε καταφέρει να συνδεθί μαζί της. ‘Ο γέρο-Μπενόφσκι ήταν συνταγματάρχης απόστρατος. Συναπτόσε πολύ τον Στένταλ και τον φιλοξένησε στο σπίτι του. ‘Εξεί ο Στένταλ έβλεπε διαρκώς τη Λίβια και, φυσικά, η σχέση του δεν άρχισε να πάει τo δρομο που παίρνει συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις: η όμοια Πολωνίδα έγινε φίλη του!

‘Είχε ένα παράξενο πλάσμα. Έγραφε για την Λίβια σε κάποιο φίλο του ο Στένταλ. ‘Υπερήφανη, ζωιαρχική, ζηλιάρα, αλλά και τρομερά αισθηματική αγχωμένος και άνοια περισσότερο σφόδρα ερωτοπαθή. ‘Η επιθυμία της είχε θάυμα λεπτότητα. ‘Εχει τὰ θωρακότερα ξανθά μαλλιά του κόσμου και στα μάτια της γελούν οι πιο αϊθίοι οφθαλμοί. Και όμως, αλλοίμονο! Ούτε κ’ αυτή δεν μπορεί να με κάνει να ξεχάσω την ‘Αντζέλα μου!...

Και, πράγματι, δεν μπορούσε να ξεχάση την όμοια Νατολιάνια. Δεν έβλεπε την ώρα να ξαναγυρίσει στο Μιλάνο.

Με την Λίβια ο Στένταλ έκανε καθημερινούς περιπάτους κ’ επήγαιναν συχνά στο θέατρο. ‘Η συντροφιά της τον έγοητευε...

‘Εχει το ίδιο ανάστημα της ‘Αντζέλας, έγραφε στο ημερολόγιό του, τόσο μάλιστα, που κάποτε ξεγελοῦμαι και νομίζω ότι είναι η ίδια η ‘Αντζέλα!.

Τὰ βράδια, όταν γυρίζω από τούς περιπάτους των, η Λίβια καθότανε έμπρός στο πιάνο και τραγουδοῦσε τὰ πιο αγαπημένα τραγούδια του Στένταλ. Είχε μια φωνή γλυκειά και καθαρή που εξέφραζε τις δυνατώτερες εκρήξεις του πάθους. ‘Ο Στένταλ, καθισμένος σε μια γωνιά, δεν ξόφτανε να την ακούη. ‘Η αναμνήσεις τον κατέλυαν. Συλλογιζόταν τo παρελθόν, όλες τις γυναίκες που είχε αγατήσει, και από τις οποίες είχε αγαπηθί, και προπάντων την αλησμόνητη, την αγαπημένη του ‘Αντζέλα.

‘Όστόσο, η μελαγχολία του και οι ορμηδμοί του δεν βαστούσαν πολύ. Σε λίγο σηκώνονταν, πλησίαζε σιγά-σιγά τη Λίβια και της έδινε ένα οσαυτό φιλή στο λαιμό. Είχαν γυρῆσει και τὸν ανταπέδιδε τὸ φιλή, η έκανε τὴ θυμωμένη και ορμαζότανε ότι ἐπὶ δέκα μέρες δεν θὰ τον άρνε να της δώσει οὔτε ένα φιλή. ‘Αλλά οι ὄρκοι αὐτοῖ δεν βαστούσαν πολύ. ‘Ο Στένταλ τὸ ἤξερε αὐτὸ και, ἀστενόμενος, της έλεγε:

— Δέκα μέρες!... Πὼς θὰ βαστάξω; ‘Αν θέλεις δέκα λεπτά, τὸ δέχομαι!...

Και ἐπακολουθοῦσαν γέλια τρελλὰ και τρελλὰ παιχνίδια μέσα στα ἀπαλά σκόνη της γλυκειάς ‘Ιταλικῆς νύχτας!...

Τὸν αγαπούσε η Λίβια τὸν Στένταλ; ‘Ετσι φαίνεται. ‘Η ἴ

‘Ο Στένταλ (Συλλογραφία του Ζωρζ Τζιζέλ)

δέα ότι σε λίγο θὰ τὸν έκανε, την έκανε κάθε τόσο μελαγχολική. ‘Είχε τὴ μελαγχολία, γράφει ο Στένταλ, που δίνει μόνον τὸ πάθος.

‘Η αγάτη της Λίβιας σιγαλοῦσε βαθιά τὸν Στένταλ, μα, ὡστόσο, δεν έπανε να συλλογιζεται και τὴν ‘Αντζέλα και να ἐπιθυή να γυρίσει σὴμὰ της.

Τέλος, ένα βράδυ της 22 ‘Οκτωβρίου τοῦ ἴδιου αὐτοῦ χρόνου (τοῦ 1811), ο Στένταλ έφτασε πάλι στο Μιλάνο κ’ ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα έτρεξε στο σπίτι της ‘Αντζέλας. ‘Η καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. ‘Όταν βρέθηκε ξανά μπροστά στην αγαπημένη του, ήταν τὸση ἡ ταραχή του, που δεν ἴποφανε να της πῆ τίς τρομερές ερωτικές λέξεις που ψιθύριζε μακριά της και που σφαιροῦντοσαν στο μυαλό του.

‘Αλλά τὸ χειρότερο ἦταν ότι η ‘Αντζέλα έσπευσε να τὸν πληροφορήσει ότι τὴν είχε τρομερά ἐξόσει, ότι όλα τὰ ραντεβού τὸν ἦσαν γνωστά, και ότι η καμαριέρα της είχε ἀποκαλύψει τὰς σχέσεις των. ‘Απο τὸν τόνο και τὸ ἔφος της πὸ πολύ, παρὰ ἀπὸ τὰ λόγια της, ο Στένταλ κατάλαβε ότι η ‘Αντζέλα ἐπεδίωξε να διακόψη τις σχέσεις μαζί του. ‘Ηθελε να τὴν χυλώσουν. Τὸ εἶπε ότι κατὰ τὴν ἀπονοία του είχαν πέσει στὰ χέρια της τὰ γράμματα του τὸ ἔστειλε κάποιος φίλος του, και ἀπὸ τὰ ὅποια ἔμαθε ότι ο Στένταλ είχε καυχηθί για τὴν κατόκτησή της.

— Δὲν ἤμουν λοιπόν, τὸ εἶπε με παρόλο, παρὰ μὴ γυναικά, σαν ὄλες τις ἄλλες που εἶχανε κατακτήσει, κατὰλήχη μόνον για να με προσέθετε στὸν κατάλογο τὸν ἐρωτικῶν σας κατακτήσεων;

‘Ο Στένταλ διεμαρτυροῦτο, ἐνδομίζως ὅμως ἀνεγνώριζε ότι δεν είχε φερθί εἰσενικά μαζί της.

‘Όταν, ὡστόσο, γύρισε στο σπίτι του και διάβασε προσεκτικὰ τὰ γράμματα του φίλου του, για τὰ ὅποια τὸν παρανοήθηκε η ‘Αντζέλα, εἶδε ότι δεν περιέχον τίποτε ἀπ’ τὸ ὅποιο να φαίνεται ότι είχε καυχηθί για τὸν έρωτά του μαζί της. ‘Απεναντίας, πέρα ὡς πέρα, τὰ γράμματα του φανεροῦσαν τὴν πὸ θεο-

μῆ, τὴν θαυότερη αγάτη γι’ αὐτήν. Τὴ εἶχε, λοιπόν, συμβῆ; ‘Απλοῦστατα, η πονηρὴ ‘Ιταλίδα τὸν κοροῖδευε. Τὸν κοροῖδευε τόσο πολύ, ὡστε, ἴστεο! ἀπὸ δύο μέρες, τὸν έπεισε ότι ο ἄνδρας της τὴν ἐξήλευε τρομερά και ότι ἦταν χαμένη ἂν δεν ξαναφανερε ἀμέσως ο Στένταλ ἀπὸ τὸ Μιλάνο.

Θέλοντας και μὴ, λοιπόν, ξαναφανερε ο Στένταλ και πῆγε αὐτὴ τὴ φορὰ στο Τουρίνο. ‘Επέστρεψε, ὡστόσο, στο Μιλάνο κάθε δέκα μέρες, με τὴν μεγαλύτερη μυστικότητα. Κρυβότανε σ’ ένα μικρὸ ξενοδοχείο, και τὸ βράδυ, χωρίς στή μεσολάβησι μᾶς καμαριέρας, στην ὅποια ἔδινε πλοῦσι φιλοδοξήματα, κατάρθωνε κ’ έβλεπε τὴν ‘Αντζέλα.

‘Αλλ’ η καμαριέρα, μολονὶ ἐκέρδιζε ἀκριτὰ χρίματα ἀπ’ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, είχε καλή καρδιά και μὴ μέρα δεν κρατήθηκε και φανερώσε τὴν ἀλήθεια στὸν Στένταλ. ‘Η ‘Αντζέλα, η τριαγαπιμένη του, τὸ εἶδωλό του, τὸν ἀπατοῦσε κατὰ τὸν νικαιότερο τρόπο.

— ‘Όσοι εἶνε η μέρες που βρισκόσαστε μακριά της, τὸ εἶπε, τὸς εἶνε και η ἀπιστιες που σας έκαμε!...

‘Ο Στένταλ δεν πίστευε σ’ αὐτὰ του. ‘Όταν ὅμως κρύφτηκε σ’ ένα δωμάτιο, πλάι στο δωμάτιο της ‘Αντζέλας, και εἶδε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρωπα τὴν ἀπιστία της, τότε πάλι ἐπέισθη πὸσο ἀληθινὰ ἦσαν τὰ λόγια της καμαριέρας.

‘Η ἀπογοητευσις του πειρὰ ἦταν τόσο μεγάλη, ὡστε μονομῆς η αγάτη του ψιχαῖθηκε.

Αίγυψο ακόμη και θάμνηνε τα γέλια. Συγχροτήθηκε όμως. 'Αλλ' όταν πέσαμε ή πρώτη αυτή έντύπωση και αναμέτρησε κατά την κατάστασή του, έπεσε στην πιο μισητή απελπισία.

Την άλλη μέρα έκανε μια τρομερή σzene της 'Αντζέλας. 'Εξείνη όμως, θεωρούμε καθως πάντοτε, υποχρίθηκε ότι μετανοεί, τού άρραχθηκε με φρονες και με κλάματα επί αυτόν μόνο άποτασός και ότι θα ήταν στο έξης αιώνα πιστή και σίδηρη στα πόδια του ίκετεροντάς τον να την συγχωρήσει. Ποτέ δεν είχε φανη τόσο έπιθυμητή στον Στένταλ όσο τις στιγμές αυτές της προσποίησης.

'Ανάδινε δολύπληρη γράφει ο Στένταλ.—μια άκατανόητη ερωτική γοητεία. Και όμως από επηρεάστρια συγχροτήθηκε, ξυμεινα άνένδοτος. Τώρα (αυτά τα έγραφε άσπτερα από καρπό), μετανοώνω για τη σκληρότητά μου, αλλ' είναι άσφα κεία.

Δεκαοχτώ δολύπληρες μέρες έκανε ο Στένταλ ως πού να παρηγορηθή.

«Ήμιον σάν άποσβολόμενος—έγραφε στον φίλο του Μεριμέ.—Όταν συνήδα από την θλίψη μου, κατελήθηνα από μια παράξενη περιέργεια: 'Ηθελα να γνωρίσω όλες τις άπατήσεις της. 'Εβαβα και μου τις διηγούντο με όλες τις λεπτομέρειές των. Αυτό μου προσέειχε μου απείρηγοστη δόνη, συγχρόως όμως και μια περιέργη ήδονή.

Ότόσο μετά δύο χρόνια ο Στένταλ ξανασυναντήθηκε με την 'Αντζέλα. Είχε πάει στο Μιλάνο για να γιατρευτή από κάτι πυρετός που είχε πάθει στη Σίλεσία. 'Η άγάπη του για την όμοια Μιλανέζα δεν είχε σβήσει...

«Όταν την είδα—γράφει—κατάλαβα πόσο μου ήταν αδύνατο να πάω να την άγατάω.

Και ξαναγιαστήθηκαν... Μία κοντά της δεν αισθανότανε πια την παλιά παραφορά, την παλιά του μέθη.

'Ερωσιζόμενος—γράφει—στη δεύτερη έκβληση περίοδο του έρωτός, πού ή πρώτη όμοι έξοφανίζετα και τη δέση της την παίγουν ή φίλια κ' ή εμιστοιόσιν.

Την 21 Σεπτεμβρίου ο Στένταλ κ' η 'Αντζέλα θυμήθηκαν ότι ήταν ή επέτειος της μέρας που είχαν προσηγοροιστή.

'Επιστολή ήμέρα για τη ζωή μου—σημαίνει ο Στένταλ.—και όμως ούτε σε μένα, ούτε στην 'Αντζέλα έγραφε την στανίρη που περιέμενε. Και όμως, κιαμμία γυναίκα από όλες γνώρισα ως τώρα δεν μου έδωσε τις χωρίς πού μου έδωσε ή 'Αντζέλας.

'Υστερα από ένα μήνα, ο Στένταλ έφυγε μακριά απ' την άγάπη του. Πήγε στη Βενετία. 'Η 'Αντζέλα δεν τού έγραψε. Πάλιν θα μ' άπατα, σκέπτονταν ο Στένταλ, και την φορά αυτή άποτασός να την σκοτώσιν!... Ροήγορα όμως συνήθε από την τρέλλα του κ' όταν γνώσε στο Μιλάνο, ξανατίμωσαν και πήγαν άρετές φορές μαζί στο θέατρο. Στην πρώτη του 'Μισιστόφ Γάμοου του Τομαζόζο, ή 'Αντζέλα ήταν ύπεροχη.

Από τη στανίρη της έδωκενος. Ποτέ δεν ήταν τόσο όμοια... Τό βράδυ αυτό ήταν ή τελευταία φορά που έβλεπε την άγαπημένη του 'Αντζέλα ο Στένταλ. Την άλλη μέρα έφυγε για τη Γαλλία. 'Η είνονα της όμως, ως τό τέλος της ζωής του, έμεινε βαθιά χωραγμένη στο νού του και στην καρδιά του...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

'Ο μακαρίτης ο Σπανδωνής μισοτά στη δουλεία του δεν ελογιάζε κανένα έμποδο. 'Αναρίθμητες είνε ή περιπέτειες τού δημοσιογραφικού του σταδίου. 'Απ' αυτές αναφέρουμε σήμερα δύο χαρακτηριστικές:

Μία φορά θέλοντας να μάθη τι θα έλεγε ο βασιλεύς Γεώργιος κατά τη γέννηση τού υιού τού διαδόχου, πήγε στο Τατόι και χρηφικτε κάτω απ' τα χορτά, μπροστά σ' ένα παράθυρο τού ανακτόρου, όπου λίγο έλειπε να τον πατήση ο φουροφός τουλάς, χωρίς έννοιση και ν' αντιληφθή την παρουσία του. 'Απ' εκεί είνε κ' άκουσε τα πάντα και την άλλη μέρα ή «Αρόφολος» εδημοσίωσε μια λεπτομερή περιγραφή σχετική με τη γέννηση τού μικρού πριγκιπος.

'Αλλοτε πάλι, επειδή γινόταν μεγάλος λόγος για κάποιον άνταφματικό όροφ, εδέχθηκε να τού κίουν δοξακιατικες έννοιες στα γραφεία της έφημερίδος του. 'Υστερα απ' αυτό τον έπαισε σφοδρός πυρετός, άλλα την έπομενη έγραψε ένα πολύ ένδιαφέρον άρθρο στην «Αρόφολος».

Κάποιος ξένος συγχωραφει έλεγε: «'Ο άνθρωπος έχει τρια πράγματα: Ψυχή, όσμη και περιουσία. 'Εξ αυτών ή ψυχή είνε λεία τών παιδιών, τού όσμη τών ιστορικών και ή περιουσία τών διαγρόφων!»...

'Ο περιήρημος καρδινάλιος Ρισελιέ όταν άκουσε να κατηγορούν κανέναν έλεγε:

—Θέλω να μου δείξετε αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είμαι βέβαιος πως έχει κάποια αξία για να καταφέρω να τούσιν έναντιον του...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΣΩ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γερμανικές προλήψεις;

Παρ' όλη τη διάδοσή του πολιτισμού και στα πιο άποκατωσμένα μέρη της γης, και στα πιο άπομερα χωριουδάκια, ο λαός δεν έννοει ν' άφρηση τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες του. 'Ενας Γερμανός σοφός εδημοσίωσε τελευταία ένα βιβλίο για τις προλήψεις που έπαχρατούν και σήμερα ακόμα στον τόπο του. 'Απ' αυτές διαλέγομε τις περιεργότερες:

«Όταν λοιπόν μια Γερμανιά μητέρα θέλη να μάθη αν τού παιδί της είνε ματιασμένο, δεν έχει παρα να τού γλύπη στο μέτωπο. "Αν τού παιδί έχει ματιασθή, τó μέτωπο του θα είνε άμυρό!»...

Όταν τα παιδιά μιλούν άποτοια, για να τούς κόψουν την κακή αυτή συνήθεια τούς δίνουσι ψωμί πού τó έγύφωσαν από ζητιάνο.

Όταν μια ύπερητόνα κίανη σ' κανούργιο κιανι, πρέπει να πάη άμέσως και να κοιτάξη μισ' στην τροπα της κιανιάδας, αν θέλη να περάση καλά με τούς κιανίους της.

Όταν κανείς έχει άδικο ήλο ποταφού του, πρέπει να προσέξη να μην τó δη τό κανούργιο φεγγάρι, γιατί τότε θα έχει άπενταφίς όλο τó μίγα!»...

Όταν ή γυναίκες πλένουν σακιά στο ποτάμι, την άλλη μέρα θα βρέξη.

Όταν φορέση κανείς καθαρό ποικάμιο την Παρασκευή, προσφυλάγεται από τούς πόνοις της κοιλιάς.

Όποιος κοιτάξη πάνω του ένα ποδάρι από τριφυλοπότιμπο, έχει τύχη κ' όταν πούλη κ' όταν άγοράξη.

Όταν γάθη κανείς τó πρώτο φόσμα τού παιδιού του, δεν πρέπει να κίνη παλάμα με τó ράφι για την άμοιβή, γιατί αλλιώς σ' όλη του τη ζωή δεν θήξει τύχη τού παιδι στα φορματά του.

Όποιος πλένη τά χέρια του και τά σφογγίση στο τραπέζουάνηλο, βγάξει στυριά! κτλ. κτλ.

Μία άνατριχιαστική συμφωνία

Κατά τó έτος 1864 είχε καταδικασθή στο Παρίσι εις θάνατον ο όδοκτωρ Ντε Λά Γκωμερά, κατηγορούμενος επί φόνο. 'Ο συνήγορός του δεν μπόρεσε να πείση τó δικαστήριο για την άδωστήρια τού πελάτου του κ' έτσι ο άτυχής γιατρός έπρόκειτο ν' άποκεφαλισθή σε λάγες μέρες. Τότε ζήτησε να έπισκεφθή τον καταδικο ένας μουσικόςός του, ο όδοκτωρ Μπωκίον, ο όποιος μετά ένειδέους διαταγίους ελπε στον καταδικασμένο:

—Δεν μπόρεσα ως σήμερα να λύσω τó έπιστημονικό πρόβλημα αν τó κεφάλι ένός ανθρώπου χωριόμενον από τó σώμα του έξωκόλυνθη να σκεπταται. 'Εσείς μπόρετε να με βοηθήσετε να λύσω τó πρόβλημα αυτό. Θα είμαι παρών κατά τον άποκεφαλισμό σας. Μόλις πείση τó μαζάρι της γνώτινας, θ' άρπάξω άμέσως τó κεφάλι σας στα χέρια μου και θα σας φωνάξω σ' αυτό: «Θυμηθήτε την συμφωνία μας και κλείστε τρεις φορές τó άριστερό σας μάτι!» Σεις δεν έχετε παρα να κλείσετε τρεις φορές τó βλεφαρό σας κ' έτσι θα δείξετε ότι άντελήφθηκε τι σας είπα.

'Ο Ντε Λά Γκωμερά δέληξε την πρόταση τού συναδέλφου του. 'Όταν έφτασε ή ήμερα της εκτέλεσεως της ποινής και ο κατάδικος ώδηγήθηκε στο κιαριό, ο όδοκτωρ Μπωκίον βρισκόταν κοντά του. Μόλις έπεσε τó μαζάρι, ο Μπωκίον έσπυρε και άρπαξε άμέσως τó κεφάλι τού καταδίκου και φωνάξε μέσα σ' αυτό τον συμφωνημένην φράση. Πραγματικώς τότε τó δεξιό βλεφαρό τού καταδίκου άνοργόλλεσε μια φορά, ενώ τó άριστερό μάτι του εκίνταξε τó γιατρό άπάνητο.

—Για όνομα τού Θεού, κλείστε άλλη μια φορά τó μάτι σας!... φωνάξε ο Μπωκίον.

Τό δεξιό βλεφαρό τού καταδίκου έκανε μια έλαφρά κίνηση, άλλα δεν έκλεισε. 'Ο Μπωκίον κράτησε ακόμα λίγα λεπτά τó κεφάλι στα χέρια του και ύστερα τó έβάλε σιωπηλά στο φρέτρο. Κ' έτσι τó μυστήριο έμεινε πάλι άλυτο.

Μαρκινή φιλοφροσύνη

'Η πριγκίπισσα Κοντέ μια μέρα πού μιλούσε με τον προσβενητή τού Μαρκίου στο Παρίσι τών ερώτησε με περιέργεια:

—Μία δεν μου λέτε, γιατί έσείς έχει κάτω παίγντες πολλές γυναίκες; Δεν σας φτάνει μία;

—Κυρία μου, άπάνητος ο τετρατέτατος διπλωμάτης, ή πολυγαμία είνε έπιτετραμμένη σε μάζ για τόν έξης λόγο: Πρέπει να γνωρίσουμε πολλές γυναίκες για να μπορούμε να βρούμε σ' αυτές τά χαρισίατα και τις άρετές πού έδω στην Εύρώπη συγκεντρώνοντα μονάχα σε μια!...

